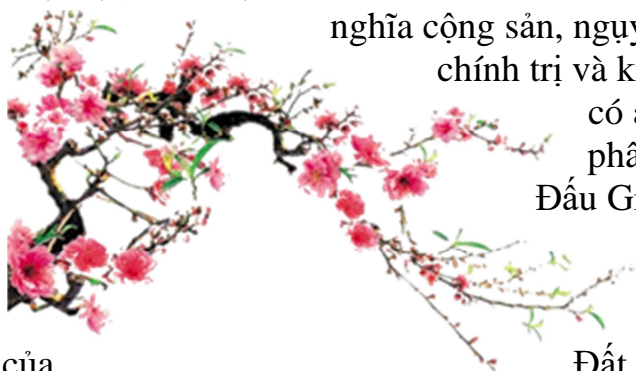

Trách Nhiệm Giải Trừ Nọc Độc cộng sản

Lời dẫn

Hiện tại, trên một vài diễn đàn vẫn có đôi ba tên mượn danh học giả tuyên truyền chủ nghĩa cộng sản, ngụ biện rằng: “Dù CS thất bại trong chủ thuyết chính trị và kinh tế, tư tưởng Mác (sau khi bỏ tước) vẫn còn có ảnh hưởng đến giới trí thức trong lãnh vực phân tách về Vong Thân (Alienation) và Tranh Đấu Giai Cấp giữa Giới Cai Trị và Giới Bị Trị.”

(Roberto Wissai)

Trước luận điệu nhắm mắt trước thực trạng của Đất nước ngụ biện bao che chế độ bạo ngược, sói lang việt cộng, tôi gởi lại bài viết cũ nói cho họ biết rằng: Trước thái độ bàng quang vô trách nhiệm của họ, các thế hệ Việt Nam hiện còn đang tiếp nhiệm nhau: **Giải trừ nọc độc cộng sản cho Đất nước và Dân tộc.**

“Và khi nào như hiện nay, chúng ta đã nhìn thấy nguồn gốc của chủ nghĩa cộng sản, nhìn thấy những nguyên nhân sâu xa của sức mạnh của nó, nhìn thấy những điểm tựa trên đó nó đang lấy sinh lực ở Á châu, nhìn thấy lý do vì sao nó đã bắt đầu suy nhược ở Tây phương và nhìn thấy những hậu quả tai hại nó sẽ mang đến cho dân tộc Việt Nam, thì chúng ta mới nhìn thấy, một cách minh bạch, trách nhiệm của thế hệ chúng ta là phải vận dụng tất cả nỗ lực, mà chúng có thể cung cấp, để loại trừ độc dược đó ra ngoài cơ thể của cộng đồng dân tộc.”

Trên đây là đoạn kết của lời mở đầu phần 4, di cáo “[Chính đề Việt Nam](#)” của Tùng Phong Ngô Đình Nhu.

Đọc câu, “trách nhiệm của thế hệ chúng ta là phải vận dụng tất cả nỗ lực, mà chúng ta có thể cung cấp để loại trừ độc dược đó ra ngoài cơ thể của cộng đồng dân tộc.”, lòng cảm thấy ngậm ngùi!

Thế hệ Ngô Đình Nhu là thế hệ cha, anh, đã uất hận ra đi mà trách nhiệm chưa hoàn thành.

Thế hệ chúng tôi, lớp con em, sống và chiến đấu trong cơn binh lửa điêu linh, núi xương, sông máu. Thất trận, tù đầy khổ nhục, rút rời trách nhiệm giải trừ nọc độc cộng sản, đã không hoàn thành mà tâm thân còn lưu vong tủi hổ.

Ngày nay, tuổi đời chồng chất, vẫn nhớ lời căn dặn của thế hệ cha anh, nào dám quên “*vận động tất cả nỗ lực, mà chúng ta có thể cung cấp, để loại trừ độc dược đó ra ngoài cơ thể của cộng đồng dân tộc.*”

Vì thế mà bất chấp mọi lời dè bĩu của bọn VGVC đủ loại rằng: Chống cộng cực đoan, quá khích, tới sáng, tới chiều, chúng tôi vẫn không sờn lòng vì tin lời phụ huynh lớp trước là chúng ta đứng về phía “Chánh nghĩa Dân tộc.” Một huynh trưởng hiện nay còn khuyến khích: Chẳng phải chống cộng tới chiều mà còn tới tối, ngay cả sau khi cộng sản sụp đổ rồi vẫn còn chống, vì nếu lơ là, tàn dư cộng sản sẽ sống lại, tác quái như Putin bên nước Nga.

Thua một trận đánh, không phải là thua cả cuộc chiến. Thua trên mặt trận súng đạn, quân chánh Miền Nam lưu vong ra hải ngoại tiếp tục cuộc chiến trên mặt trận văn hóa, tư tưởng, mệnh danh là “*cuộc chiến giữ lửa.*”

Ngày nay, một ánh lửa đã cháy lên từ thân xác của bà mẹ Bạc Liêu Đặng Thị Kim Liêng, thân mẫu của người tù 10 năm lừng danh Tạ Phong Tần. Ánh lửa Bạc Liêu ngày nay, rồi đây sẽ loan truyền trong sử sách như câu chuyện gia đình nông dân Biện Toại chém chết cò thực dân Tây trên cánh đồng Nọc Nạn trăm năm về trước!

Có lẽ thế hệ 1930s, 1940s của chúng tôi may mắn hơn thế hệ phụ huynh, bởi vì ngày nay, vấn đề Chánh Tà-Ngay Gian đã phân biệt rạch ròi. Ai xả thân chiến đấu giữ nước, ai mãi quốc cầu vinh, mọi người đều biết.

Bọn gian tà cộng sản bán nước có văn tự đành rành: Công hàm bán đảo Hoàng Sa-Trường Sa và Biển Đông cho chệt Tàu do Đồng khô tuân lệnh Hồ cận ký năm 1958 do chủ Trung Cộng trưng ra trước các hội nghị quốc tế làm bằng. Hiệp ước bán nước Thành Đô 1990 đâu phải chỉ ở Wikileaks mà rải rác trên hồi ký của những người cs có can dự từ lâu. Còn như Hiệp ước bán Biên giới, nửa thác Bản Giốc và hầu như toàn bộ Vịnh Bắc Việt thì đã thể hiện trên thực tế trước mắt.

Cho nên giới trẻ ngày nay không còn mơ hồ gì về ách nạn cộng sản đối với dân tộc và đất nước như lớp cha ông của họ trên Miền Bắc ngày trước.

Rồi đây lớp tuổi 50 mươi Minh Hằng, Phương Bích... sẽ dẫn dắt những Dũng Aduku, Chí Đức, Nguyễn Văn Phương, Việt Khang, Mimh Hạnh, Huy Chương, Quốc Cường và còn ai nữa... những anh hùng của thời hiện đại, tiến bước trên đường làm nên lịch sử, “giải trừ

tà quyền cộng sản sói lang, dứt trừ nọc độc cộng sản trong cơ thể cộng đồng dân tộc” theo lòng mong mỏi của cha, ông lớp trước, vì vận nước nổi trôi chưa thuận, mà đành ngâm ngùi ra đi về cõi vĩnh hằng!

Ngày trước, giới trẻ chúng tôi lên đường nhập ngũ, tòng chinh chống cộng sản xâm lăng, ngạo nghễ cất tiếng ca:

*Thanh niên ơi!
Hồn thiêng núi sông đợi chờ
Nơi tay ta toàn dân ngóng trông từng giờ
Mang máu anh hùng ta đừng làm như máu anh hùng
Trai Đất Việt thế làm đèn sáng thế giới soi chung*

Xưa, chúng tôi cầm súng chống cộng sản xâm lăng. Nay, các bạn kiên cường tranh đấu diệt trừ bạo quyền cộng sản bán nước, hại dân, trách nhiệm cũng đồng.

Tôi lại nói cho các bạn rõ điều này: Bốn chữ “hồn thiêng sông núi” không phải là sáo ngữ. Nó có thực chất cảm nhận được như vậy:

Đêm đông trên Hoàng Liên Sơn, thân tù đầy đối lạnh buốt óc, nhức tim. Suốt đêm dài trở trăn, thao thức. Thiêm thiếp đến lúc tàn canh. Cửa tù mở, bên kia song cửa sắt, hoa bang nở rộ khắp núi đồi. Mùa xuân đến đem theo sức hồi sinh. Mùa hè dưới chân rặng Trường Sơn, nắng như thiêu đốt thịt da. Thu đến, gió mùa thu mát dịu. Tứ thời, bát tiết, nắng gió, mưa sương thấm đượm châu thân, trui rèn nên con người Việt Nam bền gan trước mưa gió, bão bùng.

Vậy đó, khí thiêng sông núi là như vậy đó!

Tôi tin các bạn trẻ hiểu rõ điều này để vững tâm chiến đấu.

*Nguyễn Nhơn
(Thu 2012)*

Khí thiêng sông núi Việt

Tôi sanh ra từ làng quê Bung Cầu
Xứ Thủ, Một cây Dầu, Bình Dương
Đất gò Miền Đông Nam bộ
Bên dòng suối nhỏ hiền hòa
Một vạt bung trái dài bên bờ suối
Cây cầu ván mộc mạc bắc ngang

Dọc bờ suối hai lỗ mội
Mội Chợ, mội Thầy Thơ
Mội Thầy Thơ thơ mội
Dưới cội trám già rợp bóng
Trĩu trái tím ngắt, vị ngọt ngào

Dòng An Giang thuở học trò
“Giòng An Giang nên thơ khiến nhớ “
Rừng U-Minh âm u minh minh
Nơi chiến trường máu đỏ, tử vong
Sông Hậu những chiều lộng gió
Đón đợi người yêu tìm đến

Mùa đông Hoàng Liên Sơn
Đỉnh Fansipan tuyết trắng
Xuân về hoa bang nở trắng núi đồi
Mùa hè dưới chân rặng Trường Sơn
Nắng như đổ lửa
Mùa thu dòng suối A-Mai êm ả
Dịu dàng, róc rách chảy về xuôi
Bến Ngọc chiều tà hiu quạnh
Nhớ quê nhà Miền Nam

“Ai hỏi tôi từ đâu đến?
Tôi đáp, Tôi từ Việt Nam đến đây” (*)
Tôi là người Việt Nam
Mang dòng máu Lạc Việt
Đượm khí thiêng sông núi
Đất Việt bên bờ Biển Đông

Ngày nay dân tộc tôi chẳng may
Bị loài cộng sản quốc tế
Đưa vào vòng bạo tàn hắc ám
Nhưng rồi cũng có một ngày
Tuổi trẻ Việt Nam bùng lên
Sức sống giống giòng Lạc Việt
Xóa tan u minh cộng sản
Đưa non sông qua cơn lâm than
Vén mây mờ cho giòng giống
Núi sông Đất Việt
Lại rạng rỡ bên bờ Biển Đông

Nguyễn Nhon
(Mùa hè trên đất Mỹ)
() Thơ Nguyễn Thanh Bạch*

Nguồn: Internet eMail by Nguyễn Nhon chuyển

Đăng ngày Chúa Nhật, February 4, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH